

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za eden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Gospodskih ulicah št. 12. Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Cesarska slavnost in Pliberčani.

Iz Pliberške okolice, 6. oktobra.

Podružnica sv. Cirila in Metoda za Pliberk in okolico sklenila je, na dan 5. oktobra t. l. v Pliberku prirediti slavnost na čast imendnevu našega presvetlega cesarja. Kdo bi si bil mislil, da nam zagrizeni Pliberški nemškutarji še cesarjevega godu ne bodo privoščili mirno praznovati?! Letali so namreč že nekaj dnij prej na okrog, kakor sršeni, in vse krčmarje odgovarjali, naj nam ne prepusté svojih prostorov! „Pri zlatem levu“, kjer bi se bila imela slavnost vršiti, se je pa tudi našla v zadnjem hipu zapreka. Na novo naselivša se krčmarica ima sicer patent, ki je že odprej pri hiši, in naznanila je pred časom mestni občini Pliberški, da boče ondu oštirsko obrt nadaljevala ter začela točiti po stari navadi vino in pivo, za kar je prosila dovoljenja že pred tedni, katerega do včeraj ni dobila. Županstvo jej ni dovolilo točiti ter bila je tako primorana, ogromnemu številu Slovencev,* ki bi jej bili pri tej priliki gotovo donesli par desetakov dobička, vrata pred nosom zapreti. Slavnostni odbor, v prvi vrsti g. Rousa, ki je vso skrb prevzel, moramo pa grajati, da se ni zastran prostorov že prej trdno zagotovil. Kar tako se take slavnosti in veselice ne dadó prirejati. Povsod je treba previdnosti in premišljenega skupnega delovanja.

Šli smo tedaj nekateri v gostilno h „Kroni“ se malo okrepčat, pozneje pa smo se podali na občo željo še v gostilno k Hermanu, kjer je bilo zbrano veliko število Slovencev z vrlimi Šmihelskimi pevskami in pevci. Tu se je sedaj pričela prav živahna veselica; zapela se je cesarska himna in vrstilo se je potem več govorov in naudušenih napitnic na svetlega cesarja. Na ulici stražili so pa pomnoženi žandarmi, ker je bilo vse mestno prebivalstvo nahujskano in razburjeno proti nam. Slovencem, ki so mirni dohajali v mesto, so se Pliberški „kulturträgerji“ porogljivo posmehovali; požarni brambovci so pa nalašč vajo napravili, da so imeli priliko, zabavljati proti nam ter lomnastiti

*) Prišlo nas je nad dvesto na slavnost v Pliberk. Opomba pis.

tam okolu, kjer so bili Slovenci zbrani. Prenašati smo imeli od nasprotnikov mnogo grdega zabavljanja in psovk, ne da se je komu kaj žalega storilo; izmed naših so pa na povelje navzočnega komisarja iz Velikovca brez posebnega uzroka dva utaknili v zapor. Jednega je g. komisar velikodušno izpustil koj zvečer, drugega pa, ki je prav pošten in ugleden gospodar ter ni zmožen komu kaj žalega storiti, še do sedaj (ob 10. uri zjutraj) neso izpustili. Zakrivil je baje pregrešek s tem, da se je hotel preriti skozi ljudstvo, na ulici stoječe, v gostilno ter mu je to zabraniti hotel občinski tajnik, na kar je mož, ne da bi hotel koga žaliti, izustil besede: „Kanalija,*“) bodem vender smel v gostilno?“ — Dovolj je bilo. Imel se bode torej zagovarjati zaradi razžaljenja stražnega uradnika.

Pliberška gospoda boljše in nižje vrste nam je pa na vse mogoče načine smela kazati svoje sovraštvo in psovke so letele na nas od fakinov po ulicah postopajočih, kakor v hišah se nahajajočih. Da nismo dali tej pokvarjeni družbi povoda do kakega tepeža, smo iz Pliberka kmalu odrinili v prijazni in národni Šmihelj, ker smo se brez ovire razveseljevali še pozno v noč.

Mej našimi kmeti pa sedaj vse vre in nastala je velika jeza nad odljudnim obnašanjem Pliberčanov. Dogovoriti se hočejo, da ne bodo hodili več v Pliberk kupovat**), če tudi bi morali drugje dražje plačevati. Pliberk večidel le od Slovencev živi in vender kaže tako sovraštvo do njih! Ni sicer veliko takih prenapetnežev, pa neka liberalna nemškutarska klika ima oblast v rokah in njej se morajo tudi drugi pokoriti, zato bodo pa tudi z dolžnimi vred trpeli, če kmetje mestu hrbet obrnejo. Tej kliki se pa uklanja v najnovejšem času tudi Pliberška duhovščina in Slovenci so ondu skoro brez zastopnikov.

Za danes smo to le na kratko omenili, da naše ljudstvo izve, da Slovenci na Koroškem sedaj kmalu še svojemu vladarju na čast ne bodo smeli

*) Izraz, tu v našem kraju navaden, ki se v tem slučaju nikakor ni naslanjal na osobo tajnikovo.

Opomba pis.

**) To bi bili morali že zdavnej storiti.

Opomba pis.

prirejati slavnostij, ker strast nestrpljivih Nemcev jim hoče to zabranjevati. Kaj tacega, seveda, sme le ta izvoljeni narod si predrzniti, ker vé, da se mu posebno pri nas na Koroškem pod sedanjim deželnim predsedništvom ne bode zakrivil niti jeden las. Pri drugi priliki pa bomo o tej zadevi še obširneje govorili ter svojim slovenskim bratom marsikaj povedali, kar jih bode gotovo zanimalo.

Svojim rojakom pa pravimo: Zapomnite si dobro 5. dan oktobra in Pliberških rogoviležev se izogibajte pri vsakej priliki, posebno pa takrat, kedar bi jim imeli nositi svoje težko prislužene krajcarje, s katerimi si bodo tudi v prihodnje kupovali biče, da vas bodo za vašo naklonjenost ž njimi nabijali. Svoji k svojim!

Dnevni paberki.

III.

Kadar se govori o združenji s Hrvatsko, treba v pošteb jemati, kakor smo že rekli, vse činitilje, ki imajo v tem vprašanji odločilno besedo. Pri vsej svoji iskrenosti za to zadevo, smo pa vender toli hladnokrvni, da razmer ne motrimo skozi pobarvana stekla in da se nam močno dozdeva, da bi se niti vsi Hrvati ne ogrevali baš sedaj za ta načrt. In zato svoje mnenje že imamo znamenit analogon.

Lani so se bili dalmatinski dež. poslanci izrekli za zjedinjenje s Hrvatsko. Vsakdo bi bil pričakovati, da bode to vzbudilo jako radosten odmev v Hrvatski; ali ni bilo tako. Zmerna opozicija se je res nauduševala za to zjedinjenje in je bila pripravljena za uresničenje dalmatinskih želj storiti kar je v njenih močeh. Stranka prava, ki ima v narodu, rekli bi, več zaslonbe, nego zmerna opozicija, postavila se je na neko čudno stališče, češ, da tega zjedinjenja ni želeti, dokler vladajo sedanji odnošaji v Hrvatski. Ko je stvar prišla v razgovor v deželnem zboru, bila je večina proti zjedinjenju. Res vladna stranka na Hrvatskem ne predstavlja povsem mnenja narodovega, ali v tacih vprašanjih pa vender moramo računati ž njo, ker ima večino v saboru in jo bode najbrž še nekaj časa imela. Kako je vladna stranka prišla do večine, to je za nas stranska stvar, glavna je pa ta, da sedaj ona odločuje. In ako že v zadevi Dalmacije, ki je ven-

LISTEK.

Med knjigami in ljudmi.

(Češki spisal Svatopluk Čech, preložil I. Skalar)

I.

(Dalje.)

Za hip je oslepil in oglušel za vse starožitnosti okrog sebe in ni jih našel prej, dokler ni izginil pred njim poslednji kosec s pladnja, in se ni na dnu skleda pokazala v blelih, jednoličnih barvah popolna slika gospodskega lova na črno zver.

Z neizrecno blagim občutkom iztegnil se je, izpraznivši še kozarec vina, v mogočnem naslonjači, oprl glavo ob podšito naslonjalo, pobesil obe roki prosto čez pozlačeni, z rdečimi resami okrašeni opirali, položil nogi daleč pred se in premišljal neprisljano, je-li v tem položaji podoben sitim in prebavljajočim ščitonoscem, kakeršne je tolikokrat videl v umetelnih razstavah.

Ščitonosce potisnile so kmalu druge podobe v stran, kakeršne se morajo poroditi v takem naslonjači človeku, ki ima nekoliko živo domišljijo. Starodobna soba napolnila se je s podobami iz mladih let, ko je še vsa obleдела krasota na okrog cvéla

v svežih barvah, kipela bujno in se lesketala od novosti. Možje in žene v bogati obleki minulih stoletij so se dvigali pred njim, ali podobe so bile vele, blede, brez duha — dostojno živo ospredje v mrtvi sliki minule krasote. Kakor pergamen sušiti njihova obleka, plesnoba razjeda preveze in spona, polomljena, brezbarvena peresa sklanjajo se žalostno k ormenelim, v gubah preležanim velikim ovratnikom in nad temi strašijo lepi obrazi z mrtvaško svojo bledostjo, z očmi brez leska, z usti brez krvi, z lici brez življenja.

Vaclav si je pogladil z roko čelo. Hotel je odpoditi to izmišljeno, neveselo družbo. A bila je neodbitna. Globoka nočna tihota, zavest popolne osamljenosti v odleglem krilu starega gradu, vsi predmeti na okrog so podpirali fantastično igro njegove domišljije.

Najedenkrat dvignil se je iz lenega svojega položaja v naslonjači in poslušal. Globoko tišino grajsko so motili neki temni, oddaljeni glasovi. Bližali so se, postajali razumnejši. Že je spoznaval težke človeške korake po odmevajočem hodniku, bližajoče se njegovi sobi. Slušal je tudi globok, hrešeč glas, pevajoč neko pesem. Zdaj razločil je tudi njene besede:

Když motýl v růži usíná,
a luna hvězdám vědof,
tu za zbánek si usedám,
neb ten mé duši lahodí

Petje je najedenkrat umolknilo. Tudi koraki so potihnili. Pozni prihajalec je obstal pri vratih sobe. Najedenkrat so se odprla, in Vaclav je zagledal na pragu visoko, oglato postavo v lovski suknji, v visokih jezdniških škornjih in s slamnikom, na katerem se je zibalo pavje pero. Na prsib je imel nekaj kakor kotilijonski red.

Obraz poznega gosta je silno zardel, mogočni, svitli zalisci vili so se globoko navzdol ob straneh ježate, kratko ostrižene brade, lasje bili so v neredu prilepljeni na znojnem čelu, in pod njim sta zrla veliki zardeli očesi topo v sobo, kakor bi jiha luč jemala vid.

Vaclav je obrnil k njemu začuden pogled in se dvignil na pol z naslonjača.

Prihajač se je čez nekaj časa odkril in vskliknil zastiraje si z dlanjo oči: „Ah, gotovo gospod iz Prage, — knjižnico uredit? Jako me veseli.“

To izrekši stopil je v sobo, zaklenil za seboj duri, potegnil starodaven naslonjač k mizi in se v njem lagodno posadil nasproti Vaclavu.

(Dalje prih.)

der del trojedne kraljevine, ni ugodila željam svojih po krvi in jeziku bratov, česa bi smeli pričakovati mi, ki smo sicer „planinski Hrvatje“, po jeziku pa vendar kolikor toliko različni?

V tem oziru je zanimiv članek, ki ga je priobčil „Srbobran“ v svoji 35. številki in v katerem mej drugim piše:

„Nam ni ideal „ilirizem“, niti se ne oduševljamo za predloge dopisnika v Praško „Politik“. Ako se hoče in trebalo bi, da se dela na to, da bodo bratje Slovenci svoji na svojem ognjišču in da njihova domovina ne bode tujcev dirkališče, na katerem bi se uničile pravice in svetinje naših bratov Slovencev — ima za to drugih potov in načinov. In ako je na dnevnem redu in ako oni hočejo — treba da jim vse slovanske vejice bratski pomagamo, da se uživotvorijo njih narodnostni ideali in pravice. To pomoč smo jim dolžni storiti v bratski ljubezni in postrežljivosti a ne tako, kakor bi „Obzor“ hotel in kakor sploh Hrvati mislijo, ker bi to ne bilo bratsko — to bi bilo „osvajalčki“. pozivati brate Slovence, da popuste svojo narodno zastavo, svoj program in vse svoje narodne ideale, a da stopijo pod hrvatsko zastavo in si prisvoje hrvatski program, ki jih bode pohrvalil, njim uničil narodno individualnost in vse pravice, ki so združene z brati Slovenci, kot četrtim slovanskim plemenom na slovanskem jugu.“

Iz navedenih besed je jasno, da je naša sodba osnovana. „Srbobran“ sicer ni tolik list, kakor sta „Obzor“ in „Hrvatska“, a vsekakor se v njem zrcali mnenje današnje faktične saborske večine, katero je pred vsem jemati v poštev in priznavati se mora, da je v njegovih besedah mnogo jedra in zdrav realizem, ki mora tudi nam biti ravnilo. Mi sedaj ne utegnemo in ne smemo, oduševljati se za novo idejo, ker moramo vse sile zastaviti za svoje štajerske in koroške brate, da jih obranimo pred nemškimi navalom. Vsako ped zemlje moramo ščititi, vsak korak si priboriti, kajti v nas je poleg „Schulvereine“, „Stidmarke“, bivše „Pro patrie“, še mnogo javnih in skritih sovragov, o katerih srečni bratje v lepi trojedni kraljevini niti pojma nima.

Naša prva in glavna dolžnost je torej, ojačiti si položaj, zagotoviti si obstanek, utrditi si nevarne postojanke ob meji. Pri tem delu pa bomo oči in srce vedno imeli tudi odprte proti jugu in pripravljali se bomo za širši ideal in kadar bodo razmere ugodnejše, kadar dojde pravi čas, bodo izvestno bratje Hrvatje z nami zadovoljni, kajti ves naš narod bode tedaj pokazal, da smo mi Slovenci pred vsem — Slovani.

Kdo skrbi za slovenske šolske knjige?

Slovenci terjamo slovenskih ljudskih, meščanskih in srednjih šol; svoje dni smo poudarjali celo potrebo slovenske velike šole, kar smo v svoji sedanjosti skromnosti in popustljivosti modro ali pa nemodro opustili, zadovolivši se s pravno akademijo. Ali to je gotovo, da nam vsaj na Kranjskem poleg slovenskih ljudskih, meščanskih šol, poleg slovenskega učiteljskega pripada vsaj jedna slovenska višja gimnazija. Te naše terjatve se bodo tudi prej ali slej izpolnile, zlasti ako se bomo na odličnih mestih oglašali, kakor se je n. pr. lani zgodilo gledé realke in učiteljskega v kranjskem deželni zboru. Slovenske šole nam bode visoka vlada dovolila; na to se smemo kolikor toliko zanašati. Za slovenske šole je pa treba razen slovenskih učiteljev in profesorjev, katere že imamo, še slovenskih šolskih knjig. V tej zadevi pa vlada še suša. Za višje razrede srednjih šol še nimamo skoro nič primernih knjig, vsaj nam še za nižje razrede vseh nedostaja, n. pr. grške slovnice. Jednako se godi s knjigami za nekatere stroke na ljudskih in meščanskih šolah. Kdo pa naj tudi skrbi za slovenske šolske knjige? So domoljubni šolniki, so slovenski pisatelji, ki spišejo zdaj to, zdaj drugo potrebno in koristno slovensko šolsko knjigo, v katero celo svoje novice utaknejo? Pa čemu? Da knjiga v omara trohni. — Kako to? Vlada za dotični predmet včasih slovenskega učnega jezika še ni dovolila, največkrat pa tudi nove knjige odobriti neče. Tako se pripeti celo šolskim knjigam, ki so pisane za nemški jezik kot predmet v slovenskih šolah. Kakšno osodo imajo pričakovati še le take knjige slovenske, katere izpodrivajo v nemščini predavane predmete!

Da smo Slovenci administrativno razkosani, to čutimo tudi pri tem vprašanju. Skrb za vedno boljše knjige bi morala imeti zlasti deželna šolska

svetovništva. Ali te korporacije se menda zanašajo druga na drugo, ali pa vse vkup roke križem drže in prepuščajo vso to zadevo naučnemu ministerstvu. Kako hoče poslednje kaj ukreniti, ko nema niti jednega slovenskega strokovnjaka v svoji sredini!

Nam Slovincem v tej zapuščenosti ostaja jedna jedina korporacija še, ki se utegne z ljubeznijo tega vprašanja poprijeti. To je kranjski deželni zbor. Temu narodnemu zastopu so bile že došle večkrat v tej zadevi prošnje. Že pred leti se je bila na predlog pokojnega Bleiweisa v ta namen odločila glavica 10.000 gld. Od te svote se je bilo tudi nekaj porabilo, ko se je bila založila Horvatova latinska knjiga in Tušekovo zemljemerstvo, ko se je bila naklonila podpora Bambergovi knjigarni za Erjavčovo rudništvo, „Slovenski Matici“ nekaj itd. Male svote so se porabile še v podporo družih izdajateljev in šolskih društev. Sl. kranjski deželni zbor je tudi lani pokazal svojo naklonjenost propehu naše šolske literature, ko je v posebni resoluciji naročil deželnemu odboru, naj to zadevo prerešuje in o njej v prihodnjem zborovanju poroča. Ali pa je v tej točki sl. deželni odbor kaj ukrenil, nam ni znano. Skrajni čas pa je že, da se kaj izdatnega ukrene. Saj je to tako važna in zgodovinski utemeljena zadeva. Že pokojni Slošek je hotel pred 50 leti v ta namen „šolsko društvo“ osnovati, pa se mu ni dovolilo. Na istem stališču smo še danes. Imamo Slovenci že vse polno društev, a tako potrebnega organa za šolske knjige pa vendar le še nimamo. S to zadevo se je ukvarjal ne davno tudi odbor „Zaveze slovenskih učiteljskih društev“ ter izrazil željo in sestavil prošnjo, da bi visoko naučno ministerstvo sestavilo v Ljubljani posebno stalno komisijo za slovenske šolske knjige. V tako komisijo naj bi se pozvalo več slovenskih šolnikov in pisateljev. Predsednika komisije naj bi imenovalo samo naučno ministerstvo, ude pa posamični c. kr. deželni šolski sveti v slovenskih pokrajinah. Taka komisija bi nabirala rokopise za nove knjige, popravljala stare knjige in stavila v teh zadevah nasvete visokemu ministerstvu. Ob enem bi bila taka komisija organ, kateremu bi slavna vlada izročevala vse knjige, ki se jej v potrjenje izročujejo. Vsaj do zdaj nimamo pravega organa, kateri bi presojeval novo izišle slovenske knjige. Zato se pripeti, da pisatelj ali založnik slovenske knjige mora čakati več let, predno dobi odgovor na prošnjo za odobrenje svoje knjige.

I.

Družbe sv. Cirila in Metoda redna V. velika skupščina v Ljubljani

dne 24. septembra 1890. leta.

(Dalje.)

9. S tem, slavna skupščina, bi bili izvršili svoj nalog, podati Vam namreč nekaj obris družbenega gibanja v pretekli upravni dōbi. A ne morem si kaj, da bi ne pristavil še nekoliko besed,

Stališče, katero zavzema družba sv. Cirila in Metoda, njej odkazano po pravilih, imel sem čast že opetovano poudarjati pri prejšnjih skupščinah, osobito markantno lani na Bledu. Le ponavljati bi moral tedaj rečeno. A tudi danes mora vodstvo poudarjati, da je v dosegu povoljnega šolstva na Slovenskem, o drugih težnjah slovenskih nam v tej skupščini itak ni govoriti, to stališče jedino pravo. Hočemo doseči uspehe, moramo se vsi kot jeden mož zbirati okrog zastave sv. blagovestnikov naših Cirila in Metoda. In ta zastava naša je — trobojnica. (Dobro!)

Da ne v barvah, vendar pa v bistvu jednako sta jo visoko vihtelo že pred tisoč leti slovanska blagovestnika in čuda sta delala — krščanska omika je posijala mej Sloveni; na praporu odsvita napis: vera, dom, cesar.

Kdor deluje pod trobojnico, deloval bo za slovensko šolstvo, v zmislu naše družbe na krščansko in narodno vzgojo naše mladeži, deloval bo za versko šolo uprav v zmislu naših vladik vedoč, da so oni sijonski čuvaji — varuhi vere in nravi. In žalostno bi bilo, gospōda moja, ako bi katoliški cerkvi ne zaupali — njej, katera ima skoro dvatisočletno zgodovino za seboj in je za omiko sleharnega krščanskega naroda — „teste historia“ — največ storila; njej, katera je bramba prave svobode — ne pa razposajenosti in prekuacije — katero kot tako proslavljajo veleumi in zgodovinarji veččaki; njej, katera ne gleda toliko na obliko in način podučevanja — ker metodična stran

se v raznih dōbah spreminja in nihče ne more absolutno trditi, ravno ta metoda je najboljša in najuspešna — katera pa gleda na pravega duha, ki naj preveva ves poduk in vso vzgojo — in to je versko-nravnih duh po nauku Kristovem. Zgreši našo šolstvo ta smoter — potem ne doseže ni drugega. (Pritrjevanje.)

Kdor deluje pod trobojnim gaslom, postavil bo vse svoje moči za narodno šolstvo. Gospōda! ni vse jedno, kdo in kako poučuje našo mladež. Zgodovina našega šolstva spričuje, da kakorkoli se je urejevalo, zmir se je stvar sukala tako, da je nematerinščina na boljem, njej se morajo slednjič klanjati vsi predmeti, še celo verouk, ki se pač ne bi smel predavati drugače, nego v materinem jeziku dotičnih učencev. (Res je!) Zoper tak pedagogiški nonsens se moramo vzdigati vsi Slovenci, kakor jeden mož. Naj se uči naša mladež tudi drugih jezikov, ker so jej potrebni, ali s tem ukom se jej ne sme zaduševati v srci ljubav do domovine, ljubav do lastnega — če tudi majhnega in bornega naroda, da bi čislala le, kar vidi pri bogatejših narodih in hrepnela znajti se v njihovem okrilju ter se tako odtujila svoji materi. Slovenskega duha in slovenske zavesti manka našemu šolstvu. Kar je dr. Rieger rekel pri letošnjem zborovanju češke šolske Matice, to velja tudi nam: „Materni jezik je kakor blagodejna rosa na mlada zelišča, šola z materinščino in šola z inorodnim jezikom, sta si mej seboj v tisti razmeri, kakor mati pa mačeha. Ali naj v očigled vsemu temu mirno gledamo, kako nam neprijatelj od vseh strani sili v dežel? Ali nam skušnija ne potrjuje, da se on ne prilagodi našim razmeram, marveč gleda, da se mi ravnamo po njem? Kdaj se bomo pač spametovali? Ljubezen do rodne zemlje nam naklada dolžnost, da pod trobojnico neumorno delujemo za svojo domovino in svoj narod. Vsak naj stoji na svojem mestu in vsak po svojem stanu naj dela na krščanski podlagi za blagor svojega rodu. Kar smo s težavo sezidali, tega z neslogo ne podirajmo ni z desno, ni z leve. — Držimo se vsi stare slovenske trobojnice! Branimo svoj dom in rod — bodimo vsi obmejni stražniki vsem neprijateljem slovenske stvari in soglasno zakličimo s pesnikom:

Nazaj!
Nobeno ped
Za celi svet
Ne damo več,
Ne damo preč,
Ne damo zemlje naše,
Slovenske zemlje naše!

S tem sklepom, čč. skupščinarji, ločimo se v ljubezni širom domovine. (Burno odobravanje, ploskanje in čestitanje tajniku.) (Dalje prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani, 7. oktobra.

Češka šola v Iglavi.

Šola „Matices školske“ v Iglavi je že 8 let imela na leto povprek po 575 učencev ali vendar se mestni zastop ni mogel odločiti, da bi osnoval češko javno šolo. Ko je pa višje šolsko oblastvo prisililo, da se osnuje češka ljudska šola, nastavili so le dva učitelja namesto 9, kakor zahteva zakon. Deželni šolski svet je sicer odredil, da se osnuje šestrazrednica, okrajni šolski svet pa neče izvesti ukaza in je sklenil pritožiti se. Podrejeno oblastvo brani se torej izvrševati ukaze višjega oblastva. Ko bi se kak okrajni šolski svet s slovansko večino predrazil upirati se višjim oblastvom, takoj bi ga razpustili, nasprotovanje Nemcev se pa mirno gleda. Češki stariši v Iglavi letos ne morejo otrok v šolo upisati, ker „Matica“ svojo šolo osnuje, ko se je osnovala javna češka šola. Nemci bi radi Čehe prisilili, da otroke upišejo v nemške šole, česar pa češki stariši ne hoté.

Nemški cesar in grof Taaffe.

Ko je prišel nemški cesar na Dunaj, ga ni pričakoval na kolodvoru noben minister. To se je baje zaradi tega tako odredilo, ker grof Taaffe ne ugaja cesarju Viljemu. Ko je bil zadnjič nemški cesar na Dunaji, je Taaffe tako preziral, da ga še nagovoril ni, isto tako se ga tudi ni spomnil pri odlikovanjih. Taaffeova politika baje ne ugaja cesarju Viljemu, ki bi menda rad, da bi se bolj ponemčevalo v Avstriji in tako pripravljala tla za tesnejšo zvezo z Nemčijo. Cesar Viljem tudi letos ni podelil Taaffeu nikakega reda, kar z velikim veseljem zaznamujejo nemški listi.

Srbski patrijarh.

Patrijarh Branković se je dal upisati v klub madjarske liberalne, to je vladne stranke. Mi smo vedeli, da je Branković vladni pristav, pa vendar bi ne bili verjeli, da se bode tako očitno pokazal

madjarona. Sedaj je jasno, da bode le pospeševal vladne namene, to je madjarizacijo. Pri narodu se s svojim postopanjem pač ne bode prikupil.

Vnanje države.

Tripelatljanca.

V dveh letih poteče obrok zvezi mej Avstrijo in Italijo. Po raznih listih se že ugiblje, se li bode zveza obnovila. Govori se, da Italija drugače ne obnovi zveze, če se jej dovoli zasesti Tripolis za odškodnino, da so Francozi zaseli Tunis. Neki francoski list pa ne povedati, da se je avstrijski cesar pri shodu v Robnstocku izrekel proti zvezi z Italijo, če poslednja ne da dovoljnih jamstev, da zatre iredento. Navel je baje tako tehtne uzroke, da je nemški cesar sam priznal, da ne kaže zveze obnavljati.

Kralj Milan

se je močno zameril radikalcem, ker je odstranil odgojitelja mladega kralja Aleksandra radikalca Dokića, da bi tako radikali ne imeli nobenega upliva na vzgojo kraljevo. Srbski vladni krogi so bili že jako nezadovoljni, ker je Milan se mešal v volilne agitacije in na vse mogoče načine ruval proti radikalcem. Nekaterniki so že pred volitvami priporočali, da bi najbolje bilo, ko bi bivšega kralja iztirali iz Srbije. Ko so Milanovi pristaši tako pri volitvah propali, nadeja se vlada, da bode Milan sam ostavil Srbijo, ker sedaj se je preveril že sam pa tudi njegovi inozemski prijatelji, da nema prav nobenega upliva več. Če bi pa Milan ne hotel iti iz Srbije, se mu pa le utegne pripetiti, da mu pokažejo pot. Vlada sedaj ne bode tako prijenljivo postopala, ko vidi, da ima večino naroda za seboj.

Ruska mejna straža

pomožila se bode za tri cele polke. Novi mejni stražniki bodo nekda vsi konjiki. Tako pomnoženje mejne straže je vsekako pomenljivo tudi v vojaškem oziru. Konjica mejne straže bode lahko veliko koristila pri prvih vojnih operacijah.

Tatiščevo.

„Nord. Allg. Zeit.“ trdi, da ni vse res, kar je pisal Tatiščevo o pogovoru z nemškim generalnim konzulom v Sofiji. Nemški zastopnik ni posredoval, da je Stambulov vsprejel Tatiščevo. Isto tako tudi ni resnično, da bi nemški diplomatični zastopnik tajno občeval s Koburžanom. Ta dementi seveda nema večje cene, kakor vsi oficijozni demontiji. Jeli nemški zastopnik posredoval, da je Stambulov vsprejel Tatiščevo, to je le stranska stvar. Da pa bodo tajili v Berlinu, da nemški zastopnik občejuje s Koburžanom, je pa čisto naravno. Stvar ostane isto tako verjetna, če jo tudi oficijozna glasila desetkrat demontujejo.

Domače stvari.

— (Pobožne laži.) Prejeli smo od rodoljuba s Primorskega sledeče pismo: „Slavno uredništvo! Pred dobrimi štirinajstimi dnevi zanesel je gospod (Ime izpuščamo. Uredništvo.) iz Ljubljane le-sem vest, da sta morala o priliki poravnave zaradi znanih tiskovnih pravnih gospoda dr. Tavčar in Ivan Hribar plačati za kazneni družbi sv. Cirila in Metoda vsak po 100 gld.; a da se je mej njima in gosp. Andrejem Kalanom dogovorilo, da ostane to tajno. Dalje je pripovedoval isti gospod, da je „Slovenski Narod“ pisal neresnico, ko je naznanil, da je podaril Andrej Kalan o priliki poravnave z imenovanima gospodoma sto goldinarjev družbi sv. Cirila in Metoda, temveč, da je Kalan teh 100 gld. podaril v spomin vladniške štiridesetletnice Strossmayerjeve, da se pa vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda boji to naravnost povedati. — Ker smo se pri nas jako zanimali za označene tiskovne pravde in smo želeli, da bi se vender jedenkrat dala zaslužena lekcija onim mladim prenapetnežem, ki pod krinko vere uganjajo razne frivole igre, sedaj pa čujemo take vesti, kakor so gori imenovane, in ker se te vesti čedalje bolj širijo, prosim Vas, da mi blagovolite sporočiti, ali je gospod govoril resnico ali ne.“ — Zares, velika je predrznost nekaterih ljudi! Da se jedenkrat za vselej stori konec takim neresničnim vestem, katere smo zadostno označili z začetnimi besedama, izjavljamo, da je prej oblastni in rogoborni Andrej Kalan s ponižnima pismoma prosil poravnave pri dr. Tavčarji in Iv. Hribarji in da sta ta dva privolila vánjo še le tedaj, ko se je obvezal plačati družbi sv. Cirila in Metoda 100 gld. Poravnalno pismo, iz katerega je to vidno, iz katerega je pa vidno tudi, da dr. Tavčar in Iv. Hribar, katerima ni bilo do poravnave, nista plačala ničesar, branimo sedaj mi in bodemo ga priobčili, ako se ne nehajo širiti „pobožne laži“.

— (Gosp. grof Künigl!) zatekel se je v Praško „Politik“ in v sobotni številki priobčil svoj popravek, češ, da on ni govoril besed „Die Slaven sind ein Sauvolk“ in da slovenskim listom

popravka zato ni poslal, ker so premalo razširjeni. „Politik“ ga je zaradi tega žalostnega izgovora prav dobro krenila po prstih, rekoč, da se jej jako čudno zdi, zakaj se gosp. grof ni obrnil v prvi vrsti do listov, ki so to stvar prvi prinesli in bi mu lahko s pričami poslužili. Saj je pa tudi res žalostno, ako konceptna sila, kakršna je grof Künigl, par tednov potrebuje, da skrpita tak pomilovanja vreden popravek, ki ni družega, nego spričevalo drznosti njegove. Drznega čela treba, da se zanikava, kar je po pričah dokazano, skrajne naivnosti pa za trditev, da zato ni poslal popravka slovenskima dnevnikoma, ker sta premalo razširjena, ko vender vsak analfabet zna, da imata slovenska dnevnika na Kranjskem in sploh po Slovenskem največ čitateljev.

— (Slovenski napisi v Trstu.) Komaj so začeli narodnjaki napravljati slovenske napise, že so začeli tudi prav pobalinsko protigitacijo Tržaški lahoni, katerim so ti napisi pravi trn v oči. Tako poroča „Edinost“, da so zasačili necega 18letnega Laha, rodom iz Verone, ki je z blatom ometaval napis trgovca Iv. Preloga. Okrajno sodišče obsodilo je italijanskega zlikovca na 14 dñj zapora, v katerem bode lahko premišljeval, da Trst vender še ni tako italijansk, kakor si domišljajo oni, ki so ga nahujskali. V prvi vrsti hujskačev je seveda ultralahonski „Indipendente“, ki pravi, da so slovenski napisi „provocazioni al sentimento nazionale del paese“ (izzivanja narodnega čustva dežele.) Slovenski trgovci naj se ne dajo strašiti, počasi se bodo ti nestrpni Lahoni že morali privaditi tudi teh „provokacij“.

— (Daroval je) gosp. kapelan Velikonedeljski Davorin Kralj Ormoške čitalnici 5 gld.

— (Poročil) se je v ponedeljek pri sv. Miklavži pri Ormoži g. Makso Rjubič, trgovec iz Središča, z gospodično Franjico Gesnerjevo, in g. J. Gross, vodja postaje na železnici v Središču, z gospodično Miciko Robičevo. Živeli!

— (Osnovna slavnost „Celjskega Sokola“.) Tako je naslov knjižici, ki je izšla kot poseben odtisek iz „Slovenskega Naroda“. Knjižica ima na VIII. straneh kratko zgodovino snovanja društva, potem pa na 48 straneh popisuje zanimivo to slavnost in ima čitatelj tu skupaj zbrane tudi vse telegrafične pozdrave. Gotovo bode vsak udeležnik slavnosti Celjske rad segel po tej knjižici, ki mu bode drag spomin na slavnostne dni Celjske. Ker je čisti dohodek namenjen „Sokolskemu domu“ v Ljubljani, je v prvi vrsti tako rekoč narodna dolžnost Sokolskih društev, da knjižico razširjajo mej svojimi člani in prijatelji Sokolstva. Dobiva se po 20 kr. v „Narodni Tiskarni“, ter se bode tudi poslala v večjih partijah vsem društvom, ki se oglasé za njo. Naročila naj se pošiljajo naravnost „Narodni Tiskarni“ v Ljubljani.

— (V Aradu) razkril se je včeraj spomenik trinajstorični takozvanih mučnikov, od katerih so bili dne 6. oktobra 1849 štirje ustreljeni, ostali pa obešeni. „Obzor“ ima tem povodom oster članek proti hrvatskim poslancem v Peštanskem zboru, ki so bili toli nepremišljeni in brezaktni, da so tudi položili venec na spomenik, dasiravno jim je znano, da so oni, ki so se včeraj proslavljali, bojevali se proti Slovanom in da sta mej njimi bila slovanska renegata Damjanić in Knežić, dve izdajici svojega roda in plemena. Hrvatskih zastopnikov čin je v istini pomilovanja vreden.

— („Hrvatski Sokol.“) Kakor poročajo Zagrebški listi, sklenil je odbor društva, da si omisli še to leto krasno zastavo, izdelano strogo po narodnih motivih. Zastava bode se, ako bode le mogoče, blagoslovila že prihodnje leto. Dalje se je sklenilo prirediti več zabavnih večerov. V kratkem pa hoče društvo s sodelovanjem pevskega društva „Kolo“ in „Sokolskega orkestra“ prirediti zabavo ali pa koncert s plesom na korist bratom Čehom, ki so toliko trpeli vsled povodnji.

— (Prebivalstvo mesta Zagreba.) Kakor poroča „Obzor“ ima glavno mesto Hrvatske po najnovejšem računjanju statističnega urada 45.000 prebivalcev. Pred 10 leti imel je Zagreb še samo blizu 30.000 prebivalcev. Temu lepemu napredku hrvatske metropole mora se vsakdo od srca radovati. Zagreb je torej v zadnjem času daleč nadkrilil Ljubljano.

— (Oddaja raznega dela.) V pisarni c. in kr. vojaškega oskrbovalnega magacina bode 13. oktobra 1890. ob 10. uri dopoldne javna obravnava v ustnih in pismenih ponudbah zaradi

oddaje raznega dela in dobave nekaterih stvari za c. in kr. vojaški oskrbovalni magacin in c. in kr. garnizijsko bolnico v Ljubljani za čas od 1. januarja do 31. decembra 1891. eventualno do 31. decembra 1893. l. Oddajalo se bode: poprave lesenih posteljnakov in posteljne oprave, snaženje zadnje, prenašanje žimnic in podzglavja, šivanje in basanje slamnjakov, naprava prevlak iz eraričnega blaga, dobava žime itd. Splošni pogoji so v trgovski in obrtniški zbornici, podrobneje pa v pisarni c. in kr. vojaškega oskrbovalnega magacina v Ljubljani na ogled položeni.

— (Šestit tedenski semenj v Zagrebu) nadkrilil je vse poprejšnje. Dognalo se je 938 glav rogatke živine (za 377 več od prošlega), 583 konj (za 243 več od prošlega), 909 prašičev (za 61 manj od prošlega.) Voz pa je došlo 389 (za 27 več od prošlega) z raznimi pridelki. Prašiči in rogata živina prodajali so se na Kranjsko in na Dunaj. Trgovina je bila povoljna. Iz tega se vidi, da je bila misel tedenskih semenjev Zagrebških prav srečna in da so se do dobrega ukoreninili, ter utegnejo postati važni za povzdigo živinoreje na Hrvatskem.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 6. oktobra. Pri ožji volitvi v okraji Landstrasse izvoljen je duhovnik Schnabl z 2738 glasovi. Liberalni kandidat Gröbl dobil je 2490 glasov.

Belgrad 6. oktobra. Kralja Aleksander in Milan preselita se jutri iz vojaškega ostroga v konak. Vest, da je Milan zahteval vrhovno poveljstvo srbske vojske in da je metropolit Mihael umirovljen, se v vladnih krogih zanikava.

Berlin 6. oktobra. „Reichsanzeiger“ javlja, da je Verdy kot vojni minister odpuščen in general Kaltenborn-Stachau imenovan vojnim ministrom.

Berlin 6. oktobra. V Koburgu so rezervisti močno razsajali in odrekli pokorščino. S klici so izjavljali, da so pristaši socijalistične stranke.

Bruselj 7. oktobra. Debruyne, ministra javnih del, je včeraj v Mechelnu, kamor je šel k blagoslovljenju vodnih zgradb, prebivalstvo vsprejelo z žvižganjem in sikanjem. Zvečer bili na nekaterih krajih izgredi, žandarmi so rabili orožje. Več oseb ranjenih, nad dvajset zaprtih.

Razne vesti.

* (50.000 goldinarjev) je glavni dobitek loterije Dunajske kmetijske in gospodarske razstave. Zrebanje bode dne 30. oktobra, ker se je konec razstave preložil s 15. na 30. dan oktobra. Kakor čujemo, je le malo srečk še na prodaj.

* (Ameriški kongres.) Dne 14. t. m. začne se v hiši geografične družbe v Parizu osmo zborovanje ameriškega kongresa, ki je zboroval zaporedoma v Nancy-ji, Luxemburgu, Bruselji, Madridu, Kodanji, Turinu in Berlinu. Kongres ima namen pospeševati znanstvena preiskavanja o vsej Ameriki iz časa pred njenim odkritjem in po njenem odkritju. Dnevni red letošnjemu zboru je jako obširen. Predsedoval bode profesor in francoski akademik A. de Quatrefages.

* (Samomori mej dijaki.) Na Ogerskem so samomori mej dijaki jako pogosti. Zadnje dni so se umorili eden medicinar, eden farmacevt, eden tehnik in jeden jurist. Poslednji se je usmrtil, ker ni mogel napraviti izpita za jednoletnega prostovoljca. Znal je premalo nemški.

* (Moč ženske.) Stanley je bil predno se je oženil, jako malobeseden in čmeren. Odkar se je oženil, je pa jako prijazen družabnik. Govori se, da ga je tako predelala žena Doroteja, ki je jako uljudna in izobražena.

* (Napad na železnici.) Na novi železniški progi Košice-Torna skočil je s tiru vlak, ki je vozil delavce. Trije delavci so mrtvi, trije težko, dva pa lahko ranjena. Kakor se je pokazalo, prišlo je se je nesreča, ker so nekateri prebivalci iz mesta Nagy-Ida nanegli kamenja na progo, ker se jim dozdeva, da so jih pri razlaščenju zemljišč osleparili.

* (Zmotil se je.) Nadporočnik busarskega polka v Budimpešti se je bil seznanil z bogato vdovo. Jako prijazno je občeval z njo, dasi je bila stara že 60 let. Zelo se je začudil, ko ga nekega dne vdova k sebi povabi. Prišedši k njej, najde jo jako bolno. Več zdravnikov bilo je pri njej. Rekla mu je, da ve, da jo ima rad in bi mu torej rada zapustila svojih stotisoč goldinarjev. Da pa ne bodo sorodniki delali situosti, naj se še pred smrtjo poroči z njo, kajti več nego dva dni itak ne bode živela. Izprosil si je nekaj časa pomisleka, da je

vprašal polkovnika, bi li ne škodovalo njegovi vojaški karijeri, če vzame na smrtni postelji bogato vdovo. Polkovnik mu je odgovoril, da je z njegovo karijero že pri kraju, ko je to izpovedal. Odpovedal se je službi in v 28. letu se je oženil. Najčudnejše je, da je starka bila popolnoma zdrava. Živela je še 23 let in ga mučila z ljubosumnostjo. Pred nekaterimi dnevi je umrla stara čez osemdeset let.

* (Napad gledališke igralke.) Na železniškem peronu v Zidovinu na Ogerskem ustrelila je bivša gledališka igralka Lenora Szinin na Izseškega grajščaka Jakoba Parnena, pa ga ni za dela. Napadavalco so zaprli.

* (Ljudozrci.) Divjaki na Severnem Queenslandu posebno radi jedó Kitajce. Meso Kitajcev je nekda posebno ukusno, ker jedó le riž. Če se kak Kitajec v Severni Avstraliji upa predaleč v gozde, ga divjaki ujamejo in pojedó. Nedavno so nekemu angleškemu inženirju ukrali vso zalogo živeža in mu odvedli dva Kitajca ter ju požrli.

Trajni zdravilni uspeh. Vsakršno trganje po hrbtni in udih ter bolečine v členkih vspešno ozdravi mazanje z Moll-ovim „Francoskim žganjem in soljo“. Cena steklenice 90 kr. Vsak dan razpošilja po pošttem povzetju A. Moll, lekarnar, c. in kr. dvor, založnik na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrecno Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in podpisom. 2 (55—13)

„LJUBLJANSKI ZVON“
stoji
za vse leto gld. 4.60; za pol leta
gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Javna zahvala.

Podpisani izreka v imenu slav. odbora tem potom najtoplejšo zahvalo slavnemu voditeljstvu in vsem gospodom članom pevskega društva v Sturijah, kakor tudi gospodom gledališnim diletantom na njihovem skupnem sodelovanju pri veselici, katero je priredila „Podružnica sv. Cirila in Metoda za Ajdovščino in njeno okolico“ dne 5. t. m. v Ajdovščini. — Kličem ter želim mlademu društvu: Čvrstujte! Napredujte v svojem vzvišenem podjetju! Vam v slavo, v oliko naroda in v probudo narodne zavesti v Pohorlju!

„Podružnica sv. Cirila in Metoda za Ajdovščino in njeno okolico“.

Predsednik: **Ivan Dugulin.**

V Ajdovščini, dne 6. oktobra 1890.

Loterijne srečke 4. oktobra.

V Linci: 85, 47, 87, 45, 56.
V Trstu: 60, 10, 26, 82, 12.

Tuji:

6. oktobra.

Pri **Matič**: Koch iz Kamnika. — Bernhuber, Horovic z Dunaja. — Maritsch iz Beljaka. — Šega z Vodice. — Wischmich iz Zagreba.

Pri **Stonu**: Polatzek, Müller, Heidinger, Gorup z Dunaja. — Jallen iz Kroke. — Deutsch iz Siska. — Poch z Jesenic. — Goučig iz Maribora. — Možina iz Slavine. Jelševc iz Bartolovca.

Pri **bavarskem dvoru**: Gur iz Trsta. — Schleimer iz Kočevja.

Pri **južnem kolodvoru**: Lustig z Dunaja. — Novak, Knific iz Gorice. — Seschikel, Wissiak iz Trsta. — Dr. Neuber iz Grada.

Umrli so v Ljubljani:

4. oktobra: Anton Robaves, čevljar, 31 let, sv. Petra cesta št. 35, za jetiko.

5. oktobra: Ivan Meze, kajzarjev sin, 6 mesecev. Črna vas št. 46, za božastjo. — Karol Pott, c. kr. umirovljeni stotnik, 58 let, Hradeškega vas št. 8, za oslabljenjem. — Antonija Sedej, mestna uboga, 53 let, Karlovska cesta št. 7, za srčno hibo.

V deželni bolnici:

4. oktobra: Lukas Spreicer, dninar 18 let, za pljučno tuberkulozo. — Alojzij Jeran, hlapec, 34 let, za otrpnenjem črev.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
6. okt.	7. zjutraj	740.7 mm.	8.0° C	brezv.	megla	0.00 mm.
	2. popol.	739.2 mm.	20.3° C	sl. zah.	jas.	
	9. zvečer	740.4 mm.	13.0° C	sl. zah.	jas.	

Srednja temperatura 13.8°, za 0.9° nad normalom.

Dunajska borza

dné 7. oktobra t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	gld. 88.20	gld. 88.20
Srebrna renta	88.70	89.10
Zlata renta	107.70	107.90
5% marčna renta	101.20	101.55
Akcije narodne banke	971.—	977.—
Kreditne akcije	308.75	309.25
London	114.—	115.05
Srebro	—	—
Napol.	9.02	9.09
C. kr. cekini	5.40	5.43
Nemške marke	56.—	56.50
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	131 gld. 40 kr.
Državne srečke iz l. 1864	100	178
Ogerska zlata renta 4%	101	70
Ogerska papirna renta 5%	99	40
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	121
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	113	75
Kreditne srečke	100 gld.	184
Rudolfove srečke	10	19
Akcije anglo-avstr. banke	120	165
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	220	50

L. Luser-jev obliž za turiste.

Gotovo in hitro upli-vajoče sredstvo proti kurjim očesom, žuljem na pod-platih, petah in drugim trdim praskom kože.

Veliko priznanih pisem je na na ogled v

glavni razpošiljalnici:

L. Schwenk-a lekarna

(471) **Meldling-Dunaj.**

Pristen samo, če imata navod in obliž varstveno znamko in podpis, ki je tu zraven; torej naj se pazi in zavrne vse manj vredne ponaredbe.

Pristnega imajo v Ljubljani J. Swoboda, U. pl. Trnkoczy, G. Piccoli, L. Grečel; v **Rudolfovem** S. pl. Sladovič, F. Haika; v **Kamniku** J. Močnik; v **Celovcu** A. Egger, W. Thurmwald, J. Birnbacher; v **Brezah** A. Aichinger; v **Trgu** na Koroškem C. Menner; v **Beljaku** F. Scholz, Dr. E. Kumpf; v **Gorici** G. B. Pontoni; v **Wolfen-bergu** A. Huth; v **Kranju** K. Šavnik; v **Rad-gouci** C. E. Andrien; v **Idriji** Josip Wario; v **Radovljici** A. Roblek; v **Celji** J. Kupferschmid.

„NARODNA TISKARNA“

priporoča po nizkej ceni

VIZITNICE

v elegantnej obliki.

Iskrena zahvala.

Ginjenega sreča izrekamo najtoplejšo zahvalo prečast. duhovščini, blagorodnim c. kr. gg. urad-nikom, gospodom pevcem s Pivke, darovalcem prekrasnih vencev, vsem prijateljem in znancem in konečno vsem, kateri so v tako obilnem šte-vilu spremili na kraj večnega počitka našega ne-pozabnega soproga, oziroma očeta, gospoda

Aleksandra Ličan-a.

Naj bodo vsi prepričani, da nam je sočutje, ljubezen in spoštovanje, katero so skazovali našemu predragemu ranjkemu za čas njegove dolge in mučne bolezni in o njegovem pogrebu, v ve-liko tolažbo v žalosti in britkosti, s katero nas je Gospod obiskal.

Ilirska Bistrica, dne 5. oktobra 1890.

(751)

Rodbina Ličan.

Zahvala.

Povodom prerane smrti pokojne

Amaliye Globočnik-ove roj. Preširen

zahvaljujemo se vsem sorodnikom, prijateljem in znancem za prijazno sočutje mej njeno boleznijo in za mnogobrojno udeležbo pri njenem pogrebu. Posebna hvala bodi vsem darovalcem krasnih vencev, slavnej „Čitalnici“, njenim pevcem za mili nagrobni in čestitemu uradništvu.

V Kranji, dne 6. oktobra 1890.

(750)

Žalujejoči ostali.

Komí

dober prodajalec, slovenskega in nemškega jezika zmožen, **vsprejme se takoj pri A. Pogačniku-u v Cerk-nici na Notranjskem.** (749—1)

Zobozdravnik

AVGUST SCHWEIGER

prične s 15. oktobrom delovanje kakor do sedaj (742—2)

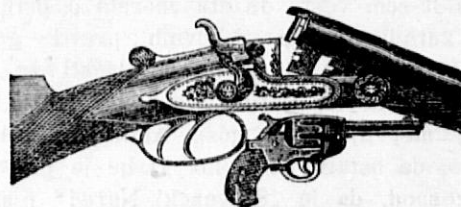
v hotelu „Stadt Wien“, II. nadstropje.

JANEZ OGRIS

puškar

(341—46)

v Borovljah na Koroškem (Ferlach in Kärnten)

priporoča vsakovrstne dobre puške iz svoje delav-nice. Ob enem naznanja, da tudi prenareja kresne puške na puške zadovke (Hinterlader) in prevzame druga popra-vila po najnižjih cenah.

Cenike s podobami dopošilja brezplačno in franko.

Dunajske razstavne

srečke à 1 gold.

Le malo jih je še!

11 srečk 10 gld.
6 srečk 5 gld. 50 kr.

Glavni dobitek

50.000

gold. vrednosti.

(699—18)

Žrebanje že 30. dne oktobra.

Srečke à 1 gold. dobivajo se v Ljubljani pri **C. C. MAYER-ji.**